

Súd:	Najvyšší súd SR
Spisová značka:	6Cdo/121/2024
Identifikačné číslo spisu:	1109246064
Dátum vydania rozhodnutia:	28.05.2026
Meno a priezvisko:	Mgr. Dušan Čimo
Funkcia:	súdca
ECLI:	ECLI:SK:NSSR:2026:1109246064.1

UZNESENIE

Najvyšší súd Slovenskej republiky v spore žalobkyne JUPITER SK s.r.o., Limbach, Limbová 451/3, IČO: 35 966 254, zastúpenej advokátkou JUDr. Emíliou Korčekovou, Pezinok, Malacká cesta 5680/2B, proti žalovanej Slovenská republika, v mene ktorej koná Ministerstvo spravodlivosti Slovenskej republiky, Bratislava, Račianska 71, IČO: 00 166 073, o náhradu škody, ušlého zisku a nemajetkovej ujmy, vedenom na Mestskom súde Bratislava IV pod sp. zn. B1-8C/314/2009, o dovolaní žalobkyne proti rozsudku Krajského súdu v Bratislave z 30. apríla 2024 sp. zn. 7Co/27/2024, takto

rozhodol:

Dovolanie o d m i e t a.

Žalovanej nepriznáva náhradu trov dovolacieho konania.

Odôvodnenie

1. Mestský súd Bratislava IV (ďalej tiež len „súd prvej inštancie“ alebo „prvoinštančný súd“) rozsudkom zo 6. novembra 2023 č. k. B1-8C/314/2009-511 výrokom I. zamietol žalobu, ktorou sa žalobkyňa od žalovanej domáhala zaplatenia nemajetkovej ujmy 25 000 €, náhrady škody v sume 296 255,72 € s príslušenstvom a sumy 65 443,82 € s príslušenstvom a výrokom II. nepriznal žalovanej nárok na náhradu trov konania. Svoje rozhodnutie odôvodnil právne ustanoveniami § 140 ods. 2 písm. m), § 146 ods. 1, § 148 ods. 1, § 150 ods. 1 a 2, § 151, § 153 ods. 3 zákona č. 233/1995 Z. z. o súdnych exekútoroch a exekučnej činnosti (Exekučný poriadok) a o zmene a doplnení ďalších zákonov účinného k 25. januáru 2005 (ďalej len „Exekučný poriadok“), § 5 ods. 1, § 6 ods. 1 a 2, § 9 ods. 1, § 17 ods. 1 až 4 zákona č. 514/2003 Z. z. o zodpovednosti štátu za škodu spôsobenú nesprávnym úradným postupom v znení neskorších predpisov (ďalej len ako „zákon č. 514/2003 Z. z.“), § 517 ods. 2 zákona č. 40/1964 Zb. Občiansky zákonník (ďalej len „OZ“), nariadením vlády Slovenskej republiky č. 87/1995 Z. z., ktorým sa vykonávajú niektoré ustanovenia Občianskeho zákonníka, čl. 15 ods. 2, § 151 ods. 1, § 191 ods. 1 a 2, § 197 ods. 2, § 198 ods. 2 a 3 zákona č. 160/2015 Z. z. Civilný sporový poriadok (ďalej len „CSP“). Z vykonaného dokazovania mal za preukázané, že súdny exekútor JUDr. Ladislav Jakubec viedol (pod sp. zn. EX 365/2002) exekučné konanie na vymożenie pohľadávky v sume 1 000 000 Sk s príslušenstvom v prospech oprávneného A. G., S..D.. proti povinnému W.. I. D. (ďalej len „povinný“). Súdny exekútor v rámci exekučného konania pristúpil k výkonu exekúcie predajom nehnuteľností

(kaštieľa so súp. č. XX v k. ú. C. L. Ž. ďalej len „kaštieľ“ alebo „nehnuteľností“) a dňa 6. júla 2007 vykonal dražbu nehnuteľností, na ktoré udelil príklep vydražiteľovi (spoločnosti S.. T.. W., D..O..M.). Na dražbe sa zúčastnil povinný a spoluvlastníčka nehnuteľností (manželka povinného J. D.), ktorí vzniesli proti dražbe námietky. Žalobkyňa (zhotoviteľ) a povinný (W.. I. D. ako objednávateľ) uzatvorili za účelom rekonštrukcie nehnuteľností (kaštieľa a záhrady) dňa 21. januára 2006 zmluvu o dielo (ďalej len „zmluva o dielo“). Súdny exekútor dňa 24. júla 2007 predložil príslušnému súdu návrh na schválenie príklepu spolu s námietkami povinného a jeho manželky proti dražbe a proti udeleniu príklepu a ten (uznesením Okresného súdu Bratislava V č. k. Er 59/1996-573 z 23. októbra 2009) ich námietkam proti udeleniu príklepu vyhovel a udelenie príklepu dražby nehnuteľností neschválil z dôvodu, že súdny exekútor JUDr. Ladislav Jakubec bol vylúčený z vykonávania exekúcie (uznesením Okresného súdu Bratislava V č. k. Er 59/1996-53 z 20. októbra 2009). Predmetná exekúcia bola (uznesením Okresného súdu Bratislava V č. k. Er 59/1996-793 z 25. mája 2011) zastavená na námietky povinného, že mu nebolo riadne doručené rozhodnutie (Mestského súdu v Bratislave č. k. 36Cb 179/1994 z 29. júna 1995), ktoré malo byť v tejto veci exekučným titulom.

2. Súd prvej inštancie dospel vykonaným dokazovaním k záveru, že žalobe žalobkyne nebolo možné vyhovieť, pretože nebolo preukázané kumulatívne naplnenie troch základných podmienok pre vznik zodpovednosti štátu za škodu podľa zákona č. 514/2003 Z. z. Nezákonnosť rozhodnutia žalobkyňa netvrdila ani ju nepreukazovala, v konaní namietala nesprávny úradný postup súdneho exekútora. Samotná skutočnosť, že súdny exekútor v súvislosti s exekúciou na obchodný podiel žalobkyne pochybil, ale nezakladala sama o sebe nárok žalobkyne na náhradu škody a pre vznik tohto nároku bolo tiež potrebné, aby došlo k vzniku škody spôsobenej žalobkyňou (v súvislosti s exekúciou). Žalobkyňa si v konaní uplatňovala voči žalovanej náhradu škody titulom ušlého zisku z dôvodu, že po udelení príklepu nemohla vykonávať rekonštrukciu nehnuteľností na základe zmluvy o dielo. Z vykonaného dokazovania (posúdenia obsahu zmluvy o dielo) pre súd prvej inštancie vyplynulo, že predmetom plnenia bolo dielo s hodnotou 296 255,72 €, ktorá predstavovala hodnotu prác, materiálov, energií, výkonov, subdodávok a iných plnení v súvislosti s rekonštrukciou nehnuteľnosti, t. j. vo výške žalobou uplatnenej sumy ušlého zisku. Takto stanovenú sumu ušlého zisku považoval súd prvej inštancie za nesprávnu, keďže ušlý zisk, resp. potenciálny ušlý zisk sa nemohol rovnať výške hodnoty plnenia celého diela dojednaného v zmluve o dielo, ale iba rozdielu, ktorý by vznikol po odpočítaní všetkých nákladov na rekonštrukciu (ktoré zhotoviteľ s plnením mal), ktoré ale žalobkyňa nielenže nepreukázala, ale ich v konaní ani netvrdila (s výnimkou ušlého zisku rovnajúceho sa hodnote celého plnenia). Súd prvej inštancie tiež zistil, že zhotoviteľ (žalobkyňa) bol priamo vo vlastníctve jedného z objednávateľov, ktorému patril 100 % majetkový podiel v žalobkyňu, a ktorý zároveň konal v jej mene (jediným spoločníkom zhotoviteľa bola manželka povinného J. D.), preto bolo podľa súdu prvej inštancie otázne, akým spôsobom bola zo strany zhotoviteľa vytvorená kalkulácia zisku a či bola aj ekonomicky odôvodnená. Súd prvej inštancie dospel k záveru, že žalobkyňa výšku ušlého zisku, resp. potenciálneho ušlého zisku žiadnym spôsobom nepreukázala, preto žalobe v časti tohto uplatneného nároku (v sume 296 255,72 € s príslušenstvom) nevyhovel. Nevyhovel ani žalobe žalobkyne v časti, ktorou si uplatnila skutočnú škodu (v sume 65 443,82 € s príslušenstvom) z titulu už vykonaných rekonštrukčných prác a konštatoval, že takýto nárok si voči štátu nebolo možné uplatniť, keďže išlo o riadne plnenie poskytnuté žalobkyňou (ako zhotoviteľom) na základe zmluvy o dielo v prospech objednávateľov, ktorí boli povinní za vykonané práce zaplatiť. Ďalej konštatoval, že povinnosť objednávateľov žiadnym spôsobom nezanikla ani neprešla na štát z titulu zodpovednosti štátu za škodu. Žalobkyňa si mohla od objednávateľov na základe zmluvy o dielo uplatňovať zaplatenie alikvotnej odmeny za dielo podľa rozsahu vykonaných prác a mohla žalovať aj náhradu škody, ktorá jej bola spôsobená v súvislosti s tým, že nedošlo k naplneniu celej zmluvy o dielo v dohodnutom rozsahu z dôvodov na strane objednávateľov. Dohody medzi zmluvnými stranami v zmluve o dielo, ktoré sa akokoľvek týkali exekučného konania, vyhodnotil súd prvej inštancie pre vyvodenie zodpovednosti štátu za škodu za irelevantné, preto námietku žalobkyne, že zo zmluvy o dielo možnosť fakturácie alikvotnej časti plnenia nevyplývala, považoval za nedôvodnú. Nárok žalobkyne na náhradu nemajetkovej ujmy v sume 25 000 € za údajné poškodenie dobrého mena súd prvej inštancie žalobkyňu rovnako nepriznal, pretože žalobkyňa nepreukázala opodstatnenosť a výšku nemajetkovej ujmy, ktorú požadovala. Skutočnosti uvádzané žalobkyňou vyhodnotil ako všeobecného charakteru, v rovine všeobecných tvrdení, ktoré žiadnym spôsobom nepreukazovali a neodôvodňovali výšku

uplatneného nároku. Prvoinštančný súd doplnil, že žalobkyňa žiadnym spôsobom nepreukázala ani príčinnú súvislosť medzi ňou tvrdenou škodou, resp. nemajetkovou ujmu a nesprávnym úradným postupom súdneho exekútora. K vykonávaniu dokazovania súd prvej inštancie uviedol, že žalobkyňa navrhla doplniť dokazovanie výsluchom svedkov (V. C., G. X. a konateľky žalobkyne J. D.) a na základe tohto návrhu súd prvej inštancie vykonal výsluch svedka (G. X. na pojednávaní dňa 9. októbra 2023). Na predmetné pojednávanie predvolal aj ďalších navrhnutých svedkov (W.. V. C. a J. D.). Svedkovi W.. V. C. bolo predvolanie doručované na dve adresy, ktoré mal konajúci súd k dispozícii, pričom svedok si predvolanie prevzal (na jednej z nich dňa 8. septembra 2023) a napriek tomu sa na pojednávanie nedostavil a svoju neprítomnosť riadne neospravedlnil. Svedkyni J. D. (konateľke žalobcu) doručoval súd prvej inštancie predvolanie na pojednávanie na adresu jej bydliska aj prostredníctvom elektronickej schránky žalobcu, pričom zásielka adresovaná na adresu jej bydliska sa vrátila späť ako neprevzatá v odbernej lehote a zásielka adresovaná do elektronickej schránky žalobcu bola doručená (dňa 21. septembra 2023) napriek uvedenému sa konateľka žalobcu na pojednávanie nedostavila a svoju neprítomnosť neospravedlnila ani nepreukázala dôvod, pre ktorý sa na pojednávaní nezúčastnila. Súd prvej inštancie (§ 198 ods. 3 CSP) preto zamietol návrhy žalobkyne na výsluch svedkov W.. V. C. a konateľky žalobcu J. D.. Na základe uvedených záverov súd prvej inštancie žalobu žalobkyne zamietol a žalovanej nárok na náhradu trov konania nepriznal, nakoľko žalovaná sa výslovným vyhlásením vzdala tohto nároku.

3. Krajský súd v Bratislave (ďalej tiež len „odvolací súd“ a spolu so súdom prvej inštancie tiež len „nižšie súdy“) na odvolanie žalobkyne vec prejednal bez nariadenia odvolacieho pojednávania (§ 385 ods. 1 CSP) a rozsudok súdu prvej inštancie ako vecne správny potvrdil. Po preskúmaní napadnutého rozsudku konštatoval, že v postupe súdu prvej inštancie nezistil z hľadiska procesnoprávneho žiadne vady majúce za následok nesprávne rozhodnutie vo veci, sa po skutkovej a právnej stránke sa stotožnil (§ 387 ods. 2 CSP) s dôvodmi týkajúcimi sa odvolaním napadnutého rozsudku prvoinštančného súdu, v ktorom dostatočne zodpovedal na v konaní nastolené otázky majúce pri rozhodovaní o uplatnenom nároku podstatný význam, dostatočne sa zaoberal vecnou a právnou argumentáciou strán sporu (najmä žalobkyne) a zrozumiteľným a vyčerpávajúcim spôsobom vysvetlil svoje úvahy, na základe ktorých považoval nárok žalobkyne v celom rozsahu za neopodstatnený. K doplneniu dôvodov rozhodnutia súdu prvej inštancie a v záujme dôsledného vyporiadania sa s odvolacími námietkami odvolací súd uviedol, žalobca vo svojom odvolaní ničím (žiadnymi konkrétnymi odvolacími námietkami) nespochybnil z hľadiska skutkovej a právnej argumentácie závery súdu prvej inštancie o tom, že žalobca preukázal len existenciu prvotného predpokladu zodpovednosti štátu za škodu podľa zákona č. 514/2003 Z. z. (v podobe nesprávneho úradného postupu súdneho exekútora v exekučnom konaní sp. zn. EX 365/2002), nepreukázal ale existenciu ďalších podmienok (vznik škody/nemajetkovej ujmy a príčinnej súvislosti medzi nesprávnym úradným postupom a vznikom škody/nemajetkovej ujmy). Odvolací súd zdôraznil, že žalobca v odvolaní nerozporoval ťažiskové závery súdu prvej inštancie zdôvodňujúce zamietnutie žaloby, neuviedol argumentáciu, ktorá by spochybnila závery súdu prvej inštancie odôvodňujúce zamietnutie žaloby. Všeobecné odvolacie argumenty žalobcu o vadách a procesných pochybeniach súdu prvej inštancie (odňatá možnosť konať pred súdom prvej inštancie, arbitrárnosť, nepresvedčivosť, svojvoľnosť, nesprávnosť a nezákonnosť napadnutého rozsudku boli bez bližšieho zdôvodnenia), nepovažoval za kvalifikovanú odvolaciu námietku, ktorú by bolo možno preskúmať v odvolacom konaní a konštatovať jej dôvodnosť. Napriek tomu, že odvolacia argumentácia žalobcu nesmerovala proti hlavným meritórnym dôvodom zamietnutia žaloby, odvolací súd považoval za potrebné sa s odvolacími námietkami žalobcu vysporiadať.

4. Naplnenie žalobcom uplatneného odvolacieho dôvodu o nesplnení procesných podmienok [§ 365 ods. 1 písm. a) CSP] odvolací súd v prejednávanej veci nezistil a žalobkyňa tento ani nijak nekonkretizovala a nevymedzila. Odvolací súd nezistil v postupe súdu prvej inštancie ani žiadnu vadu, ktorá by znemožnila žalobkyňi realizáciu jej procesných práv, a ktorá by jej zmarila možnosť aktívnej účasti na konaní, nezistil ani také odôvodnenie napadnutého rozhodnutia, ktoré by založilo procesnú vadu [§ 365 ods. 1 písm. b) CSP]. Odvolací súd k námietke žalobkyne, že súd prvej inštancie nekonal s jej právnou zástupkyňou JUDr. Emíliou Korčekovou, splnomocnenou na zastupovanie žalobkyne pre celé konanie (splnomocnenie z 18. januára 2022) konštatoval, že udelené plnomocenstvo žalobkyňa zrušila [ergo

odvolala podľa ust. § 33b ods. 1 písm. b) OZ] dňa 20. apríla 2022 a zároveň splnomocnila na zastupovanie C. (ako všeobecného zástupcu podľa ust. § 89 ods. 1 CSP). Súd prvej inštancie tak po odvolaní plnej moci advokátke postupoval správne, keď s touto ďalej nekonal. K námietke žalobkyne, že napadnutý rozsudok bol vydaný zaujatým sudcom, odvolací súd konštatoval, že táto námietka žalobkyne neobsahovala potrebné náležitosti (§ 52 ods. 2 CSP), a preto na ňu neprihliadal. Ani ďalší odvolací dôvod žalobkyne tak naplnený nebol [§ 365 ods. 1 písm. c) CSP]. K námietkam týkajúcim sa spôsobu vykonania (a zamietnutia vykonania) dokazovania výsluchom svedkov a strany sporu (konateľky žalobcu) navrhnutých žalobkyňou, ich posúdením dospel odvolací súd rovnako k záveru o ich nedôvodnosti. Z obsahu spisu a napadnutého rozsudku vyplynulo, že žalobkyňa navrhla vykonanie uvedených dôkazov, pričom na pojednávaní (dňa 4. septembra 2023) súd prvej inštancie poučil strany sporu o sudcovskej koncentrácii konania a k návrhu žalobkyne vypočúť navrhovaných svedkov uviedol, že týchto predvolá na ďalšie pojednávanie s tým, že ak sa ktorýkoľvek z nich na ďalšom termíne pojednávania nezúčastní, rozhodne o tom, či takýto návrh na vykonanie dokazovania zamietne. V uvedenej súvislosti odvolací súd poukázal na vykonané závery súdu prvej inštancie a konštatoval, že v procese predvolania navrhovaných svedkov nezistil žiadne pochybenia. K námietke žalobkyne, že písomnosti určené žalobkyňi (teda jedinej konateľke žalobkyne), mali byť doručované na adresu prostredníctvom splnomocneného zástupcu žalobkyne (C.) konštatoval a mal za preukázané, že súd prvej inštancie pojednávanie konané dňa 4. septembra 2023 odročil (na deň 9. októbra 2023), čo prítomní (vrátane splnomocneného zástupcu žalobcu C.) vzali na vedomie s tým, že písomne už predvolaní nebudú. V spojení s uvedeným, doručovanie predvolania na pojednávanie priamo J. D. a aj do elektronickej schránky žalobcu zodpovedalo dikcii ust. § 110 ods. 1 veta prvá a druhá CSP, podľa ktorého ak má strana zástupcu so splnomocnením na celé konanie, doručuje sa písomnosť len tomuto zástupcovi; písomnosť sa doručuje aj strane, ak strana má osobne v konaní niečo vykonať alebo ak o tom súd rozhodne s ohľadom na povahu veci. Uvedené priamo vylúčilo dôvodnosť námietok žalobkyne vo vzťahu ku konaniu súdu prvej inštancie pri predvolávaní konateľky žalobcu. Súd prvej inštancie správne rozlišoval aj to, či išlo o dôkaz výsluchom svedka (W.. V. C. a G. X.; predvolanie na č. l. 494, obsah zápisnice) alebo strany sporu (konateľka J. D.; predvolanie na č. l. 493, obsah zápisnice), preto námietky žalobcu v tomto ohľade neboli dôvodné. Odvolací súd sa v odôvodnení svojho rozsudku podrobne zaoberal aj doručovaním písomností do vlastných rúk (§ 111 ods. 1 CSP) a k námietke žalobcu, že súd prvej inštancie vadne doručil písomnosť nie k rukám navrhovaného svedka (V. C.) ale k rukám jeho syna konštatoval, že ak žalobkyňa správnosť (pravdivosť) v doručení uvedených informácií popierala, musela navrhnúť dôkaz, ktorý by preukázal, že obsah listiny nezodpovedal skutočnosti, resp. že bol nepravdivý. Nestačilo teda iba spochybnenie skutkových údajov obsiahnutých v listine (podpisu osoby adresáta na doručení), ale musel byť podaný jednoznačný dôkaz o tom, že tieto údaje nezodpovedali skutočnosti a boli nepravdivé. Odvolací súd ďalej uviedol, že o nevykonaní dôkazov výsluchom svedkov (W.. V. C. a konateľky žalobcu J. D.) rozhodol súd prvej inštancie na pojednávaní dňa 9. októbra 2023, ktoré rozhodnutie odôvodnil tým, že týchto na pojednávanie predvolal, predvolania im boli doručené a na pojednávanie sa napriek tomu nedostavili. V napadnutom rozsudku súd prvej inštancie uviedol, že na základe návrhu žalobcu vykonal na uvedenom pojednávaní výsluch svedka G. X.. Uvedený postup súdu prvej inštancie bol tak zákonný, keď súd nemusel vykonať všetky stranou navrhnuté dôkazy a výber dôkazov, ktoré sa mali v rámci dokazovania vykonávať, bol výlučne na súde prvej inštancie (§ 185 ods. 1 CSP). Odvolací súd doplnil, že nevykonanie dôkazu výsluchom svedka vyplývalo aj z ust. § 198 ods. 3 CSP v prípade, ak sa jeho prítomnosť nepodarí zabezpečiť, čo bol prípad W.. V. C.. Nevykonaním dôkazu výsluchom konateľky žalobcu nedošlo k vylúčeniu z dokazovania dôkazu, ktorým bolo možné preukázať rozhodujúcu skutočnosť, pričom tento výsluch by ani nebol spôsobilý preukázať skutočnosti, ktoré nevyšli v konaní inak najavo s ohľadom na odôvodnenie rozsudku vo vzťahu k podmienkam zodpovednosti žalovanej za vznik škody a doplnil, že konateľka žalobcu, bola osobne prítomná na pojednávaní dňa 20. mája 2011 a vo veci sa nevyjadřila. K námietke žalobcu na prerušenie konania súdom prvej inštancie do uplynutia 6-mesačnej lehoty na predbežné prerokovanie nároku na zaplatenie nemajetkovej ujmy (§ 15 zákona č. 514/2003 Z. z.), odvolací súd konštatoval, že takúto zákonnú povinnosť súdu prvej inštancie právny poriadok SR neukladá (CSP ani zákon č. 514/2003 Z. z.). Navyiac, žalobkyňa sama takúto žiadosť (ani po podaní žaloby) nepodala (na druhej strane žalobkyňa podala žiadosť dňa 18. januára 2008 na predbežné prerokovanie nároku na zaplatenie sumy 296 255,72 €, ktorú doplnila podaním dňa 27. novembra 2009

o nárok na zaplatenie sumy 65 443,82 €) a z postoja žalovanej bolo zrejmé, že nárok neuznala a primárnym dôvodom zamietnutia žaloby boli iné dôvody. Nezistil preto dôvod na prerušenie konania. Ďalšie odvolacie argumenty žalobkyne odvolací súd pre rozhodnutie vo veci považoval pre konanie za nepodstatné, bez potreby sa nimi osobitne vysporiadať a poukázal v tomto na konštantnú judikaturu, podľa ktorej súd nemusí dať odpoveď na všetky otázky nastolené účastníkmi konania, ale len na tie, ktoré majú pre vec podstatný význam, prípadne dostatočne objasňujú skutkový a právny základ rozhodnutia bez toho, aby zachádzali do všetkých detailov sporu uvádzaných účastníkmi konania. Na základe uvedeného napadnutý rozsudok súdu prvej inštancie potvrdil.

5. Proti takémuto rozsudku odvolacieho súdu podala žalobkyňa (ďalej aj „dovolateľka“) dovolanie, ktorého prípustnosť odôvodnila s poukazom na ust. § 420 písm. e) a f) a § 421 ods. 1 písm. a), b) a c) CSP. Dovolateľka videla tzv. vadu zmätočnosti v arbitrárnom, nepresvedčivom, svojvoľnom, neracionálnom a nekonzistentnom odôvodnení napadnutého rozsudku odvolacieho súdu. Namietala, že súd prvej inštancie z nepochopiteľných dôvodov nevypočul ňou navrhovaných svedkov v konaní, namietala tiež vadné doručenie predvolania k rukám syna navrhnutého svedka (W.. V. C.) a poukázala na rozdiely v podpise W.. V. C. ml. a W.. V. C. st. (aj s poukazom na obsah spisu v konaní EX 365/2002). Dovolateľka namietala tiež nestrannosť prvostupňového súdu pri vydávaní rozhodnutia, keď ten nekonal s jej splnomocnenou zástupkyňou JUDr. Evou Korčekovou, čím bolo porušené právo dovolateľky na právnu pomoc zvoleným advokátom. Dovolateľka preto bola nútená zrušiť vydané plnomocenstvo (podané na súd 21. apríla 2022) a splnomocniť k zastupovaniu C. s čím sa súd dôsledne nevysporiadal, so splnomocneným zástupcom riadne nekonal, nedoručoval žalovanej (správne žalobkyňi) predvolania na pojednávanie a svedkyňa J. D. preto nebola riadne predvolaná na pojednávanie, keďže súd bol povinný predvolať ju aj prostredníctvom splnomocneného zástupcu W. a nie elektronicky, keďže elektronickú schránku mala nefunkčnú. Dovolateľka opätovne namietala doručovanie predvolaní na pojednávanie navrhovaným svedkom, ktoré sa konalo dňa 9. októbra 2023. Dovolateľka namietala extrémnu dĺžku konania o návrhu na priznanie odškodnenia nemajetkovej ujmy v sume 10 000 € (sp. zn. 8C/314/2009), čo malo mať za následok zmarenie riadneho a včasného dokazovania očitými svedkami. Dovolateľke tak mala vzniknúť škoda vo výške uplatnených nárokov v tomto „kompenzačnom konaní“ s tým, že o „súvislosti“ (správne dodatočne???) uplatnenom nároku na odškodnenie nemajetkovej ujmy 10 000 € (podanie z 18. októbra 2018) nižšie súdy riadne nekonali a nerozhodli v súlade s aktuálnou rozhodovacou praxou odvolacieho súdu, čo malo mať za následok porušenie práva dovolateľky na zákonného sudcu, načo nedal odvolací súd v napadnutom rozsudku riadne vysvetlenie a presvedčivú odpoveď, keď tu bola povinnosť súdov o tomto nároku riadne rozhodnúť (prípadne poskytnúť priestor dovolateľke na postup podľa § 15 a nasl. zákona č. 514/2003 Z. z., dať vec na lehotu 6 mesiacov do rozhodnutia žalovanej) aj v súlade s aktuálnou rozhodovacou praxou ESLP v tzv. kompenzačných veciach. Dovolateľka tiež namietala, že nebolo rozhodnuté o jej námietkach nestrannosti vznesených voči sudkyňi JUDr. Otílie Dolákovej, všetky úkony nižších súdov preto považovala za neúčinné a neplatné a navrhla ich zrušiť a zopakovať dokazovanie vo vzťahu ku všetkým uplatneným nárokom. Z odôvodnení oboch nižších súdov nebolo podľa dovolateľky vôbec zjavné, prečo neboli v konaní naplnené predpoklady zodpovednosti za škodu spôsobnú štátom (škoda a príčinná súvislosť). Dovolateľka namietala, že napadnuté rozhodnutie odvolacieho súdu je z ústavnoprávneho pohľadu deficitné z dôvodu, že odvolací súd chybné (ne)posudzoval jednotlivé predpoklady zodpovednosti za škodu, lebo pokiaľ škoda nevznikla, nevznikla ani zodpovednosť za škodu a bolo preto zbytočné preukazovať ešte aj príčinnú súvislosť. Odvolací súd tak zjavne prehliadol skutočnosti, ktoré nasvedčovali splneniu podmienok zodpovednosti štátu a interpretoval jednotlivé ustanovenia zákona č. 514/2003 Z. z. spôsobom, ktorý zodpovednosť štátu vylúčil a zasiahol tak do práv dovolateľky. Odvolací súd zlegalizoval nezákonné konanie súdu prvej inštancie a nesplnil si tak ex offio povinnosť podľa § 380 ods. 2 CSP. Celé konanie považovala dovolateľka za nespravodlivé a nezákonné. Závery oboch nižších súdov považovala dovolateľka za logicky neodôvodnené, súdy sa nevysporiadali s judikaturou ESLP v obdobných veciach (dovolateľka judikaturu nekonkretizovala) ani s tým, že nebolo začaté šetrenie vo veci falšovateľských aktivít exekútora, porušili tak princíp právnej istoty, legitímneho očakávania a zdravého rozumu, nemali riadne ustálený okruh účastníkov konania. Namietala tiež, že vnútroštátne súdy sa nevysporiadali s judikaturou Najvyššieho súdu Slovenskej republiky (dovolateľka túto nekonkretizovala), podľa ktorej bola dovolateľka účastníčkou exekučného konania tzv. „pre určitú

časť konania“. Dovolanie podľa § 420 písm. e) a f) CSP preto považovala za dôvodné a zmysluplné. Namietané nesprávne právne posúdenie videla dovolateľka v nevykonanom dokazovaní a odkázala na prílohy č. 2, č. 2a a č. 3, prevzatie zásielky synom svedka (W.. V. C. ml.) a doplnila, že vydané rozhodnutia neboli riadne, presvedčivo, racionálne a konzistentne odôvodnené. Súd prvej inštancie mal tiež porušiť právo dovolateľky na kontradiktórne súdne konanie, keď vyjadrenie žalovanej z 24. januára 2019 k návrhu dovolateľky zo 16. októbra 2018 na zrušenie rozsudku Okresného súdu Bratislava I. č. k. 8C/314/2009-353 zo 4. septembra 2018 (č. l. 362 - príloha č. 6) dovolateľke nedoručil, nemohla sa preto oboznámiť s obsahom vyjadrenia žalovanej, reagovať naň a navrhnúť prípadne ďalšie dôkazy. S ohľadom na uvedené dovolateľka navrhla rozsudky oboch nižších súdov zrušiť a vrátiť vec na opätovné konanie.

6. Žalovaná dovolací návrh nepredložila.

7. Najvyšší súd Slovenskej republiky ako súd dovolací (§ 35 CSP) po zistení, že dovolanie podala za účinnosti CSP v stanovenej lehote (§ 427 ods. 1 CSP) strana, v ktorej neprospech bol (z procesného hľadiska) vydaný napádaný rozsudok odvolacieho súdu (§ 424 CSP), za splnenia podmienok podania aj spísania dovolania na to oprávnenou osobou (§ 429 ods. 2 CSP), skúmal bez nariadenia pojednávania (§ 443, časť vety pred bodkočiarkou CSP), či sú splnené procesné predpoklady pre uskutočnenie meritórneho dovolacieho prieskumu. Dospel pritom k záveru, že dovolanie je potrebné odmietnuť. Na odôvodnenie, prečo bol namieste takýto postup (§ 447 CSP), uvádza nasledovné.

8. Podľa § 419 CSP je proti rozhodnutiu odvolacieho súdu dovolanie prípustné, (len) ak to zákon pripúšťa. To znamená, že ak zákon výslovne neuvádza, že dovolanie je proti tomu - ktorému rozhodnutiu odvolacieho súdu prípustné, nemožno také rozhodnutie napadnúť (úspešne) dovolaním. Rozhodnutia odvolacieho súdu, proti ktorým je dovolanie prípustné, sú vymenované v ustanoveniach § 420 a § 421 CSP.

9. Podľa § 420 CSP, dovolanie je prípustné proti každému rozhodnutiu odvolacieho súdu vo veci samej alebo ktorým sa konanie končí, ak podľa písm. e) rozhodoval vylúčený sudca alebo nesprávne obsadený súd, alebo podľa písm. f) CSP súd nesprávnym procesným postupom znemožnil strane, aby uskutočňovala jej patriace procesné práva v takej miere, že došlo k porušeniu práva na spravodlivý proces. Dovolanie prípustné podľa § 420 CSP možno odôvodniť iba tým, že v konaní došlo k vade uvedenej v tomto ustanovení (§ 431 ods. 1 CSP).

10. Podľa § 421 ods. 1 písm. a) CSP dovolanie je prípustné proti rozhodnutiu odvolacieho súdu, ktorým sa potvrdilo alebo zmenilo rozhodnutie súdu prvej inštancie, ak: a) rozhodnutie odvolacieho súdu záviselo od vyriešenia právnej otázky, pri ktorej riešení sa odvolací súd odklonil od ustálenej rozhodovacej praxe odvolacieho súdu; b) ktorá v rozhodovacej praxi odvolacieho súdu ešte nebola vyriešená alebo; c) je dovolacím súdom rozhodovaná rozdielne. Dovolanie prípustné podľa § 421 CSP možno odôvodniť iba tým, že rozhodnutie spočíva v nesprávnom právnom posúdení veci. Dovolací dôvod sa vymedzí tak, že dovolateľ uvedie právne posúdenie veci, ktoré pokladá za nesprávne, a uvedie, v čom spočíva nesprávnosť tohto právneho posúdenia (§ 432 ods. 1 a 2 CSP).

11. Podľa § 433 CSP dovolací dôvod nemožno vymedziť tak, že dovolateľ poukáže na svoje podania pred súdom prvej inštancie alebo pred odvolacím súdom.

12. Podľa § 435 CSP v dovolaní nemožno uplatňovať nové prostriedky procesného útoku a prostriedky procesnej obrany okrem skutočností a dôkazov na preukázanie prípustnosti a včasnosti podaného dovolania.

13. Podľa § 440 CSP dovolací súd je dovolacími dôvodmi viazaný.

14. Podľa § 442 CSP dovolací súd je viazaný skutkovým stavom tak, ako ho zistil odvolací súd.

15. Hlavnými znakmi, ktoré charakterizujú procesnú vadu uvedenú v § 420 písm. f) CSP, sú a/ zásah súdu do niektorého z procesných práv (strany sporu) a b/ nesprávnosť procesného postupu súdu reprezentujúceho taký zásah, ktorým došlo k znemožneniu procesnej strane, aby svojou procesnou aktivitou uskutočňovala jej patriace procesné oprávnenia, a to v takej miere (intenzite), v dôsledku ktorej došlo k porušeniu práva na spravodlivý proces. Podstatou práva na spravodlivý súdny proces je možnosť fyzických a právnických osôb domáhať sa svojich práv na nestrannom súde a v konaní pred ním využívať všetky právne inštitúty a záruky poskytované právnym poriadkom; integrálnou súčasťou tohto práva je právo na relevantné, zákonu zodpovedajúce súdne konanie. Porušením práva na spravodlivý proces v zmysle ustanovenia, o ktorom je reč, treba rozumieť nesprávny procesný postup súdu spočívajúci predovšetkým v zjavnom porušení kogentných procesných ustanovení, ktoré sa vymyká nielen zo zákonného, ale i ústavnoprávneho rámca, a ktoré (porušenie) tak zároveň znamená aj porušenie procesných práv spojených so súdnou ochranou práva zaručených Ústavou SR. Ide napr. o právo na verejné prejednanie veci za prítomnosti strany sporu, právo vyjadriť sa ku všetkým vykonávaným dôkazom, právo na riadne odôvodnenie rozhodnutia a na jeho predvídateľnosť, na zachovanie rovnosti strán v konaní, na relevantné konanie súdu spojené so zákazom svojvoľného postupu a na rozhodnutie o riadne uplatnenom nároku spojené so zákazom denegatio iustitiae (odmietnutia spravodlivosti).

16. Princípu práva na spravodlivý proces zodpovedá právo účastníka na určitú kvalitu súdneho rozhodnutia a povinnosť súdu svoje rozhodnutie riadne odôvodniť. Súd sa teda musí zaoberať účinne námietkami, argumentmi a dôkaznými návrhmi strán (avšak) s výhradou, že tieto majú význam pre rozhodnutie (I. ÚS 46/2005). Z práve uvedeného tak vyplýva, že k porušeniu práva na spravodlivý proces v zmysle § 420 písm. f) CSP môže dôjsť aj nepreskúmateľnosťou rozhodnutia (tu porovnaj I. ÚS 105/06, III. ÚS 330/2013, III. ÚS 47/2019, IV. ÚS 372/2020, 1Cdo/213/2019, 2Cdo/190/2019, 3Cdo/168/2018, 4Cdo/3/2019, 5Cdo/57/2019, 6Cdo/33/2020, 7Cdo/308/2019, 8Cdo/152/2018 a 9Cdo/344/2021).

17. Pokiaľ ide o arbitrárnosť, táto môže mať v rozhodnutiach rôznu podobu. Podľa konštantnej judikatúry Ústavného súdu Slovenskej republiky o arbitrárne rozhodnutie ide najmä vtedy, ak je svojvoľné. Môže tiež ísť o extrémny nesúlad právnych záverov s vykonaným dokazovaním alebo o taký výklad zákona, ktorý nemá oporu v medziach rozumného a prípustného výkladu zákona. Arbitrárnosť môže tiež spočívať v hodnotení dôkazov, ktoré je vykonané bez akéhokoľvek akceptovateľného racionálneho základu tak, že z nich prijaté skutkové závery nevyplývajú pri žiadnej možnej interpretácii. Arbitrárnosť teda znamená interpretačný excès. Arbitrárne rozhodnutie je spravidla spojené s nedostatočným odôvodnením, avšak nemusí to tak byť nevyhnutne. Arbitrárne rozhodnutie predstavuje zásah do práva na súdnu ochranu a práva na spravodlivý súdny proces (I. ÚS 115/2020).

18. Dovolateľka vyvodzujúc prípustnosť dovolania z ustanovenia § 420 písm. e) CSP v dovolaní namietala, že o jej nároku rozhodoval nesprávne obsadený súd, resp. zaujatý sudca z dôvodu, že nebolo rozhodnuté o jej námietke zaujatosti voči sudkyni súdu prvej inštancie. Súčasťou práva na spravodlivý proces je aj záruka toho, aby vo veci rozhodoval nestranný a nezávislý sudca. Strana sporu môže uplatniť námietku zaujatosti v prípade, keď sa dozvedela o dôvode vylúčenia sudcu, teda ak má vedomosť o pomere sudcu k sporu, k stranám, ich zástupcom alebo osobám zúčastneným na konaní, ak z tohto dôvodu možno mať odôvodnené pochybnosti o jeho nezaujatosti (§ 49 CSP). Je nutné zdôrazniť, že dôvodom na vylúčenie sudcu nie sú okolnosti, ktoré spočívajú v procesnom postupe sudcu a v jeho rozhodovacej činnosti, preto ak sa námietka zaujatosti týka len okolností, ktoré spočívajú v procesnom postupe sudcu alebo jeho rozhodovacej činnosti (teda aj v iných veciach), súd na námietku zaujatosti neprihliada a vec ani nepredloží nadriadenému súdu na rozhodnutie. Námietka zaujatosti musí okrem všeobecných náležitostí podania (§ 127 CSP) obsahovať aj osobitné náležitosti (§ 52 ods. 2 CSP). Ak námietka zaujatosti nemá všetky zákonom vyžadované náležitosti (teda aj všeobecné aj osobitné), súd nie je povinný stranu sporu poučiť o potrebe opravy alebo doplnenia, a teda nie je povinný vyzvať ju na odstránenie vady. Na podanie, ktoré nespĺňa náležitosti, súd neprihliadne a vec ani nepredloží nadriadenému súdu na rozhodnutie. Vznesená námietka dovolateľky voči sudkyni súdu prvej inštancie neobsahovala osobitné náležitosti, preto na ňu nižšie súdy neprihliadali (bod 39. napadnutého

rozsudku). Dovolateľka v dovolaní namietala, že o jej námietke nebolo nižšími súdmi rozhodnuté, takúto povinnosť ale nižšie súdy s ohľadom na zistené (vyššie uvedené) skutkové závery nemali. Dovolateľka dovolaním vo vzťahu k vznesenej námietke nenamietala žiadne iné, konkrétne procesné resp. právne vady, prípustnosť dovolania podľa § 420 písm. e) CSP preto nebola daná.

19. Dovolací súd prieskumom napadnutého rozsudku nezistil ani jeho arbitrárnosť, resp. dovolateľkou namietanú nespravodlivosť. V uvedenom dovolací súd poukazuje na § 442 CSP, podľa ktorého dovolací súd je viazaný skutkovým stavom tak, ako ho zistil odvolací súd. Dovolací súd tak nemohol opätovne preskúmať skutkové závery nižších súdov vo vzťahu k posúdeniu pravosti podpisu navrhovaného svedka W.. V. C. (na doručení predvolania na pojednávanie). Odvolací súd procesný postup vo vzťahu k doručovaniu písomností do vlastných rúk (§ 111 ods. 1 CSP) riadne odôvodnil (bod 41. napadnutého rozsudku), dovolací súd preto nezistil namietanú procesnú nesprávnosť. Dovolateľka namietala tiež nestrannosť prvostupňového súdu pri vydávaní rozhodnutia, keď ten podľa jej vyjadrenia nekonal s jej splnomocnenou zástupkyňou JUDr. Evou Korčekovou, čím malo byť porušené právo dovolateľky na právnu pomoc zvoleným advokátom. Toto tvrdenie dovolateľky je ale nejasné a neurčité, keď dovolateľka v dovolaní neuviedla, kedy presne (v akom časovom úseku súdneho konania) súd prvej inštancie nekonal s jej splnomocnenou zástupkyňou. Odvolací súd k tejto námietke žalobkyne dôvodil, že splnomocnenie pre advokátku JUDr. Evu Korčekovú (z 18. januára 2022) bolo žalobkyňou zrušené 20. apríla 2022, súd prvej inštancie preto postupoval správne, keď s ňou ďalej (následne po tomto dátume) nekonal (bod 38. napadnutého rozsudku). Ani túto dovoláciu námietku preto dovolací súd nepovažoval za dôvodnú. Dovolací súd nezistil vady ani v procese predvolania dovolateľkou navrhovaných svedkov (G. X. a W.. V. C.) a strany sporu (konateľky žalobkyne) na pojednávanie konanom 9. októbra 2023, keď títo (všetci) boli na pojednávanie riadne predvolaní, na predmetné pojednávanie sa ale dostavil a bol vypočutý iba svedok G. X. (bod 40. napadnutého rozsudku). O nevykonaní navrhovaných dôkazov výsluchom svedka (W.. V. C.) a konateľky žalobkyne bolo následne súdom prvej inštancie rozhodnuté podľa § 198 ods. 3 CSP a tento postup bol odvolacím súdom riadne odôvodnený (bod 42. napadnutého rozsudku). Namietané procesné vady vo vzťahu k zamietnutiu návrhu žalobkyne na vykonanie navrhnutých dôkazov s ohľadom na odôvodnenie napadnutého rozsudku neboli dovolacím súdom zistené. K neprerušeniu konania súdom prvej inštancie do uplynutia 6 mesačnej lehoty na predbežné prerokovanie nároku na zaplatenie nemajetkovej ujmy (§ 15 zákona č. 514/2003 Z. z.) poskytol odvolací súd odôvodnenie (bod 43. napadnutého rozsudku), ani táto vznesená námietka preto nebola dôvodná. Dovolateľka tiež namietala, že nižšie súdy riadne nekonali a nerozhodli o jej dodatočne uplatnenom nároku na odškodnenie nemajetkovej ujmy v sume 10 000 € (podanie zo 4. septembra 2018 doručené súdu 18. októbra 2018 - č. I. 357). Prieskumom súdneho spisu dovolací súd zistil, že predmetné podanie bolo odvolaním (označené ako návrh na zrušenie svojvoľného rozsudku) dovolateľky proti rozsudku pre zmeškanie súdu prvej inštancie zo 4. septembra 2018 sp. zn. 8C/314/2009 (č. I. 355), o ktorom rozhodol súd prvej inštancie uznesením z 10. mája 2019 č. k. 8C/314/2009-386 tak, že návrh dovolateľky zamietol. V uvedenom podaní (návrhu) dovolateľka žiadala vzhľadom na aplikáciu tzv. „Pintovho zákona“ priznať súdom odškodnenie nemajetkovej ujmy v sume 10 000 €. Proti tomuto zamietavému rozhodnutiu súdu prvej inštancie podala dovolateľka odvolanie z 24. mája 2019, v ktorom tiež namietala, že súd prvej inštancie nekonal a nerozhodol o uplatnenom nároku na odškodnenie nemajetkovej ujmy v sume 10 000 €. Na základe odvolania dovolateľky odvolací súd uznesením z 15. februára 2021 č. k. 7Co/15/202-424 napadnutý rozsudok súdu prvej inštancie zrušil a vec vrátil na ďalšie konanie. Dovolací súd k námietke dovolateľky uvádza, že v odvolacom (opravnom) konaní sa zmena žaloby (§ 140 CSP) nepripúšťa a nie je možné ani uplatniť práva voči žalobcovi vzájomnou žalobou (§ 371 CSP). Nepripustnosť tejto dispozície so žalobou je logická, keďže cieľom opravného konania je prieskum rozhodnutia a konania o jeho predmete tak, ako bol vymedzený v čase vydania napadnutého rozhodnutia (k tomuto pozri nález Ústavného súdu Slovenskej republiky sp. zn. II. ÚS 26/2021). Dovolateľka mohla počas ďalšieho konania so súhlasom súdu prvej inštancie meniť žalobu, zo súdneho spisu ale takéto konanie dovolateľky nevyplývalo. Ani táto dovolacia námietka preto nebola dôvodná. Ďalšie dovolacie dôvody dovolateľky boli značne zmätočné, nezrozumiteľné a neurčité. Tu dovolací súd konštatuje, že nie je úlohou dovolacieho súdu zisťovať a vymedzovať dovolacie dôvody, ktoré dovolateľka (ne)zamýšľala uplatniť. Práve naopak, je povinnosťou dovolateľky vymedziť dovolacie dôvody jasne, zrozumiteľne a určito (§ 431 ods. 2 CSP).

20. Dovolací súd po dovolacom prieskume napadnutého rozsudku dospel k záveru, že spĺňa kritériá stanovené pre odôvodňovanie rozhodnutí podľa § 220 ods. 2 a § 393 CSP, preto ho nemožno považovať za neodôvodnený, či zjavne arbitrárny (svojvoľný). Z odôvodnenia rozsudku vyplýva vzťah medzi skutkovými zisteniami a úvahami pri hodnotení dôkazov na jednej strane a právnymi závermi na strane druhej. Rozhodnutie odvolacieho súdu je konzistentné, logické a presvedčivé, svoje závery presvedčivo odôvodnil. Obsah spisu a predovšetkým odôvodnenie dovolaním napádaného rozsudku odvolacieho súdu tak neposkytovali podklad pre záver, že odvolací súd svoje rozhodnutie odôvodnil spôsobom, ktorým by založil procesnú vadu zmätočnosti v zmysle ustanovenia § 420 písm. f) CSP. Za takúto vadu pritom nemožno považovať to, že odvolací súd neodôvodnil rozhodnutie podľa predstáv dovolateľky, ale len to, že ho neodôvodnil objektívne uspokojivým spôsobom. Dovolací súd považuje odôvodnenie dovolaním napádaného rozsudku za také, ktoré poskytuje odpovede na tie otázky, ktoré boli pre rozhodnutie podstatné. Dovolací súd prieskumom nezistil ani namietanú arbitrárnosť napadnutého rozhodnutia, keď nebol zistený extrémny nesúlاد právnych záverov s vykonaným dokazovaním alebo taký výklad zákona, ktorý by nemal oporu v medziach rozumného a prípustného výkladu zákona. Prípustnosť dovolania podľa § 420 písm. f) CSP preto vyvodit' nešlo.

21. Vo vzťahu k namietanému nesprávneho právneho posúdeniu dovolateľka síce vymedzila prípustnosť dovolania podľa § 421 ods. 1 písm. a), b) a c) CSP, uplatnené dovolacie dôvody ale vôbec neodôvodnila podľa § 431 CSP. Prípustnosť dovolania preto nebolo možné vyvodit' ani podľa § 421 ods. 1 písm. a), b) a c) CSP.

22. Pretože v prejednávanej veci prípustnosť dovolania dovolateľky nešlo vyvodit' z ustanovenia § 420 písm. e) ani f) CSP a ani z § 421 ods. 1 písm. a), b) resp. c) rovnakého zákona, dovolaciemu súdu ani neostávalo iné, než spôsobom uvedeným v prvej vete výroku tohto jeho uznesenia podľa § 447 písm. c) CSP naložit' s dovolaním ako celkom.

23. Rozhodnutie o trovách dovolacieho konania Najvyšší súd Slovenskej republiky neodôvodňuje (§ 451 ods. 3 veta druhá CSP).

24. Toto rozhodnutie prijal senát Najvyššieho súdu Slovenskej republiky pomerom hlasov 3 : 0.

Poučenie:

Proti tomuto uzneseniu nie je prípustný opravný prostriedok.